

Voorwaarts.....mars !!!!

In de voorgaande verslagen betreffende 'het militaire leven' is het u als lezer natuurlijk opgevallen, dat het taalgebruik op het kazerneterrein niet zo direct geschikt is voor 'onder de kerstboom'. Na zo'n periode onder Hare Majesteit's vlag heeft je woordenschat een aanzienlijke uitbreiding ondergaan en ook je liederenrepertoire is duidelijk gegroeid. Hoewel, ook niet geschikt voor de kerstboom. Onze groepssergeant in de aanvangsperiode was ook een voortreffelijk zanger en liet ons merken dat het marcheren veel makkelijker ging met een begeleidend gezang. Hij zong vóór en wij herhaalden de regel, waarna weer een algemeen refrein werd afgewerkt. En zo kwam de hond van de bakker langs, die zwom 'zonder zwembroekkie aan' en Johanna, een (blank) meisje, zij trouwde met een nikker. (Foei, nikker, dat kan nu niet meer, in de 60-er jaren wel) Het resultaat van die relatie was een baby, 'als een dambord geruit...'

In de wat warmere weken was dat marcheren (officieel troepenverplaatsing) niet altijd een lollige onderneming. Je sjouwde een hoop troep mee en het moreel zakte nogal eens. Maar goed, je moest gehard worden, leren het zonder zeuren vol te houden. En we waren allemaal jonge kerels in die jaren en konden tegen een stootje. Zo waren we eens onderweg op een warme namiddag. -Ons peloton werd dit keer begeleid door een sergeant-majoor. We hadden er al een flink stuk opzitten en keken uit naar de finish. We marcheerden door een stil dorpje, links een hoge heg en verder wat verdwaalde boerderijtjes. Toen opeens trok iets m'n aandacht. Een overhangende tak. Van een appelboom. En daar hing, uitdagend, één helrode appel. Een smakelijke dorstlesser. Plukken? Er zaten risico's aan. Als die majoor het toevallig zag was je de klos en zat je al gauw het weekend binnen. Maar de majoor slofte helemaal aan de kop van de troep, net zo duf als wij allemaal. Ik waagde het erop. Sprong uit de rij, griste de appel van de tak en wipte terug in het peloton. De majoor had niks gezien. Had je gedacht..... Sergeant-majours zijn zéér ervaren onderofficieren die hun pappenheimers maar al te goed kennen. "Hé! Jij daar! Hierkomen!" Tja, wat moet je, die kerel had blijkbaar ogen vóór en achter. En als een schooljongen meldde ik me bij meester. "Geef hier!" Er hoefde niets uitgelegd te worden. De majoor nam mijn appel in ontvangst en.....zette zijn tanden erin ! Met de andere hand sommeerde hij me terug te gaan naar m'n plek. Dat ik die appel moest inleveren, nou, soi. Maar dat die kerel 'm opvrat, dat was balen!

En later, terug in de kazerne, daar had je 't gelazer. "Veen! Bij de majoor op rapport!" Men wenste mij sterkte toe: "Zet 'm op lange! Laat je niet kisten!" En: "Wil je 't adres van oom Karel mee? Die heeft een groentezaak!" Maar het onderhoud bij de majoor viel mee: "En wat dacht je toen ik die appel oppeuzelde?" En de majoor keek me geamuseerd aan. Met pret-oogjes. Ik voelde enige opluchting, het weekend leek gered te worden. "Nou, majoor, dat prikte wel een beetje." "Dat was ook de bedoeling. Dus, blijf in 't vervolg met je tengels van andermans' spullen af. En nou opgesodemieterd!" Ik was snel terug op de kamer. "En?" wilde men weten: "een douw?" "Nee boys, in de rest van mijn diensttijd mag ik alleen nog maar appelmoes eten!"

Wel lezer, ondergetekende is dus nooit generaal geworden maar denkt toch wel met een positief gevoel terug aan zijn "Voorwaarts, Mars!"- periode!

Albert v.d. Veen